

Jarmila Kelnarová, Eva Matějková

Psychologie

2. díl

Pro studenty zdravotnických oborů

Jarmila Kelnarová, Eva Matějková

Psychologie

2. díl

Pro studenty zdravotnických oborů

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

PSYCHOLOGIE 2. díl

Pro studenty zdravotnických oborů

Hlavní autorka: PhDr. Jarmila Kelnarová, Ph.D.

Spoluautorka: Mgr. Eva Matějková, Ph.D.

Recenze: Mgr. Jana Uhrová

Autorky děkují za cenné rady a podporu při zpracování učebnice
PaedDr. Marii Blahutkové, Ph.D.

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

© Grada Publishing, a.s., 2014

Fotografie:

– obr. P1–P26, P31–P40 Ing. Jan Grepl

– obr. P27–P30 Mgr. Petra Šperlingová

Obrázky 1–9 podle předloh autorek upravil Karel Mikula.

Cover Photo © fotobanka allphoto, 2014

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, Praha 7

jako svou 5441. publikaci

Odpovědná redaktorka Mgr. Ivana Podmolíková

Sazba a zlom Karel Mikula

Počet stran 128 + 20 stran barevné přílohy

1. vydání, Praha 2014

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

Názvy produktů, firem apod. použité v knize mohou být ochrannými známkami nebo registrovanými ochrannými známkami příslušných vlastníků, což není zvláštním způsobem vyznačeno.

Postupy a příklady v této knize, rovněž tak informace o lécích, jejich formách, dávkování a aplikaci jsou sestaveny s nejlepším vědomím autorů. Z jejich praktického uplatnění ale nevyplynávají pro autory ani pro nakladatelství žádné právní důsledky.

ISBN 978-80-247-3600-6

TIRÁŽ ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9104-3 ve formátu PDF

ISBN 978-80-247-9105-0 ve formátu EPUB

Obsah

Úvod	9
1 Psychologie osobnosti	11
1.1 Charakteristika osobnosti	12
1.2 Biologická a sociokulturní determinace osobnosti	13
1.3 Vlastnosti osobnosti	14
1.4 Typologie osobnosti	16
1.5 Modely osobnosti	19
1.6 Vlivy působící na osobnost	23
1.7 Poznávání a posuzování osobnosti	24
1.8 Diagnostika osobnosti	26
Kontrolní otázky	28
2 Duševní poruchy a poruchy osobnosti	29
2.1 Poruchy duševní a poruchy chování	30
2.2 Organické duševní poruchy	30
2.3 Duševní poruchy vyvolané účinkem psychoaktivních látek	32
2.4 Schizofrenie	34
2.5 Afektivní poruchy (poruchy nálady)	36
2.6 Neurotické a úzkostné poruchy	37
2.7 Mentální retardace	41
2.8 Terapie poruch osobnosti	44
Kontrolní otázky	44
3 Sebepoznání a sebehodnocení	45
3.1 Hodnocení osobnosti na základě poznatků z obecné psychologie	47
3.2 Hodnotová orientace	49
3.3 Sebesystémy	51
3.4 Oblasti sebepoznání	51
Kontrolní otázky	52
4 Psychologie zdravotníka	53
4.1 Pojem profesionální chování, empatie	53
4.2 Profesionální adaptace a deformace	54

4.3	Požadavky na osobnost zdravotníka	55
4.4	Zdravotník a jeho spolupracovníci (týmová práce)	57
4.5	Péče o duševní zdraví	59
4.6	Syndrom vyhoření	62
	Kontrolní otázky	68
5	Psychologie nemocných	69
5.1	Vliv choroby na psychiku nemocného	69
5.2	Subjektivní prožívání nemoci	70
5.3	Postoj nemocného k nemoci	71
5.4	Prožívání nemoci v čase	72
5.5	Bolest, strach a úzkost	73
5.6	Iatrogenie a hospitalizmus	74
5.7	Psychologie hospitalizovaného dítěte	75
5.8	Zvláštnosti v přístupu k nemocným s tělesným postižením	76
5.9	Zvláštnosti v přístupu k nemocným se zrakovým postižením	81
5.10	Zvláštnosti v přístupu k nemocným se sluchovým postižením	83
	Kontrolní otázky	85
6	Základy zdravotnické etiky	86
6.1	Hippokratova přísaha a Hippokratova tradice	87
6.2	Etické principy ošetrovatelské péče	88
6.3	Ochrana lidských práv a důstojnost pacienta	89
6.4	Sdělování pravdy na nemocničním lůžku	89
6.5	Eutanazie	90
6.6	Etika v ošetrovatelském výzkumu	91
	Kontrolní otázky	92
7	Psychologicko-pedagogický přístup při práci s dětmi	93
7.1	Metodika jednotlivých výchov	93
7.1.1	Metodika mravní výchovy	93
7.1.2	Metodika tělesné výchovy	95
7.1.3	Metodika pracovní výchovy	96
7.1.4	Metodika výtvarné výchovy	96
7.1.5	Metodika hudební výchovy	97
7.1.6	Metodika rozumové výchovy	97
7.2	Neuropsychický záznam dítěte, hodnocení	98

7.3	Rozhovor s dítětem a rodiči	99
7.4	Výchovné zamětnání	100
	Kontrolní otázky	109
Příloha		110
	Etický kodex sester vypracovaný – Mezinárodní radou sester . .	110
Literatura		112
Rejstřík		117

Úvod

Milí studenti,

dostáváte do rukou odbornou učebnici Psychologie 2. díl – pro studenty zdravotnických oborů, která je nutná pro přípravu na povolání především ve zdravotnictví.

Kapitola Psychologie osobnosti je věnovaná biologickým a socio-kulturním determinantám osobnosti, dále vlastnostem a typologií osobnosti. Pozornost je věnována jednomu z nejdůležitějších objevů Sigmunda Freuda, a to nevědomí. Děje a konflikty, které v nevědomí probíhají, jsou příčinou chyb, jichž se člověk dopouští. Této problematice se věnuje podkapitola Modely osobnosti.

V populaci se můžeme setkat s osobou, která trpí duševní poruchou nebo poruchou osobnosti. V kapitole Duševní poruchy a poruchy osobnosti je nabídnuta možnost orientovat se v Mezinárodní klasifikaci nemocí. Uvádíme zde etiologii a terapie duševních poruch.

Pro hodnotovou orientaci člověka je velmi důležité sebepoznání a sebehodnocení, této problematice se věnuje stejnojmenná kapitola.

Kapitola Psychologie zdravotníka se zabývá nejen požadavky na osobnost zdravotníka, jeho vlastnosti, profesionální chování, ale upozorňuje i na rizika vzniku syndromu vyhoření u této pomáhající profese.

Přístup zdravotníků k nemocným ovlivňují i choroby pacientů, které působí na psychiku nemocných. Zdravotník musí mít vědomosti o tom, jak může pacient reagovat na nemoc, musí znát faktory, které prožívání nemoci mohou ovlivnit. Iatrogenie může nemocného poškodit, u tohoto pacienta se mohou objevit stavy neurotické, dokonce až suicidální, je proto velmi důležité, aby zdravotníci toto pesimistické chování nemocného včas rozpoznali. Zvláštnostem přístupu k nemocným je věnovaná kapitola Psychologie nemocných.

Zdravotník by měl být člověk s vysokým morálním vědomím, musí znát etické principy péče o pacienta, lidská práva. K nemocným je nutné chovat se s úctou, evaluačně, profesionálně empaticky a v jednání zdravotníka by měl být znát altruismus. S touto problematikou seznamuje kapitola Základy etiky, kde se můžete dočíst, jak je to s Hippokratovou přísahou a za jakých okolností může probíhat výzkum ve zdravotnictví.

V nemocnicích se setkávají pracovníci pomáhajících profesí s dospělými, ale ošetrovatelská péče se týká i malých pacientů, tedy dětí.

Psychologicko-pedagogickému přístupu při práci s dětmi je věnována poslední kapitola.

Učebnice obsahuje učivo, které vychází ze schválených Rámcových vzdělávacích dokumentů Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR. Navazuje na učebnici Psychologie 1. díl – pro studenty zdravotnických oborů.

Psychologie 2. díl – pro studenty zdravotnických oborů – je věnována především osobnosti, vlastnostem, sebepojetí, sebepoznání a může pomoci k poznání, zda vůbec při výběru povolání byla vaše volba šťastná. Vykonávat povolání pomáhající profese mohou lidé psychicky velmi silní, morálně zdatní, obětaví, optimističtí, pracovití, laskaví k lidem a se smyslem pro humor.

Učebnice vznikla na základě uvedené literatury, kterou doporučujeme pro hlubší osvojení vědomostí prostudovat. Jednotlivé kapitoly vznikly také na základě zkušeností při práci s nemocnými v nemocnici a ve speciálních zařízeních.

Při výkonu pomáhající profese si přejeme, abyste se řídili heslem „Salūs et sanitās hominum“. Na práci ve zdravotnictví je třeba se připravit nejen po stránce odborné, psychologické, pedagogické, sociální, právní a etické, ale především lidské. Toto povolání je posláním, a to byste si měli uvědomit.

Autorky

1 Psychologie osobnosti

Cíl

Po přečtení této kapitoly budete schopni:

- vymezit pojem osobnost,
- vymezit biologické a sociokulturní determinanty osobnosti,
- vyjmenovat vlastnosti osobnosti,
- znát základní typologie osobnosti,
- orientovat se v modelech osobnosti,
- vymezit vlivy působící na osobnost.

Člověk je složen z **biologické, psychosociální a spirituální** (duchovní) **složky osobnosti**. Jako biologická bytost je charakterizován svojí tělesnou konstitucí, vzpřímenou postavou, schopností se pohybovat po dolních končetinách a schopností používat své horní končetiny k práci, což má veliký význam při jeho dalším poznávání okolního světa. Získávání informací o okolním světě mu dovoluje vyvinutý mozek, který mu zároveň umožňuje podle svých potřeb okolní svět přetvářet.

Psychologie osobnosti umožňuje člověku sebepoznání, sebepojetí, usnadňuje chápat vývojové změny mezi jednotlivými generacemi, které se dotýkají nejen myšlení, chování, ale i stylu života.

Člověk jako sociální bytost je zařazen do společnosti lidí, mezi kterými se učí žít, od nichž získává nové vědomosti, dovednosti, návyky. Od lidí se učí poznávat okolní svět, samostatně a kriticky myslet, pracovat, učí se rozumně rozhodovat, jednat. V interakci mezi lidmi se naučí uvědomovat si sám sebe, své přednosti, schopnosti, naučí se vytyčovat si životní cíle a jít odvážně za jejich uskutečňováním. Člověk jako osobnost se v interakci s prostředím a mezi lidmi neustále může zdokonalovat a utvářet.

„Přirozeným spojencem vědecké racionality je hodnotová orientace na svobodu, rovnost a solidaritu, která je vlastní naší spirituální tradici. Patří sem i snaha o osobní vyjádření vlastní autentické zkušenosti se světem a se sebou samým“ (Říčan, 2010, s. 12). Duchovní dimenze osobnosti se týká také charakteristik kladných (např. láska, odpovědnost, obětavost), ale je třeba myslet i na negativní hodnoty ve světě lidí, jako je závist, nenávisť, škodolibost aj.

Definici k pojmu osobnost je mnoho, uvedeny jsou pouze dvě, ale zato velmi výstižné.

„Osobnost je člověk jako společenská bytost, individuuum, které plní určitou společenskou roli a má určitou společenskou pozici“ (Štefanovič, Greisinger, 1985, s. 125).

„Člověk je osobností tehdy, když má svou tvář, když je autorem svých činů, když nekopíruje a nenapodobuje, ale když zodpovědně stojí za tím, co dělá, když jedná s vědomím důsledků svých činů. (...) Osobnost je dána především tím, co činí, jak se staví k druhým lidem, ale také tím, jak dovede komunikovat se svým nitrem a kontrolovat svou činnost svým svědomím a tím, jak uvědoměle, odpovědně a ohleduplně řeší úkoly svého života“ (Smékal, 2009, s. 28).

1.1 Charakteristika osobnosti

Osobnost jako jedinečnou a neopakovatelnou bytost charakterizují především tyto volní vlastnosti:

- **Cílevědomost** – je dána tím, že člověk podřizuje své jednání, chování a myšlení jasně stanovenému cíli, kterého chce dosáhnout (obr. P1).
- **Zásadovost** – projevuje se tak, že se člověk ve svém jednání, chování a myšlení drží pevných zásad, které odpovídají jeho morálnímu přesvědčení, své názory rychle nemění, je stálý ve svém rozhodování (obr. P2).
- **Vytrvalost** – spočívá v tom, že člověk při dosahování svých cílů dokáže překonávat překážky a neustupuje, i když mu často „hází klacky pod nohy“ nemorální lidé, neúspěch ho neodradí od dosažení cíle. Veliká vytrvalost bývá označována jako houževnatost. Zápornou volní vlastností je tvrdohlavost, kdy člověk jde za svým cílem, kterého nemůže dosáhnout, a nedá ani na dobré rady ostatních (obr. P3).
- **Rozhodnost** – schopnost rychlého řešení úkolu/problému na základě rozumné úvahy. Své rozhodnutí umí člověk změnit v jednání a v čin.
- **Samostatnost** – člověk se rozhoduje samostatně na základě vlastních názorů, zkušeností a vědomostí, nenapodobuje jiné, samostatně si určuje cíle. Jde o zodpovědného člověka, který dá i na dobré rady a zkušenosti jiných, jejich správnost však sám uznává (obr. P4).
- **Iniciativnost** – projevuje se tím, že člověk je sám aktivní, nejedná jen na rozkaz a pokyny druhých.

- **Sebeovládání** – projevuje se v zadržení a ovládání takových projevů jednání a chování, které by mohly ztížit nebo znemožnit dosažení vytčeného cíle. Nedostatek při sebeovládání se projevuje v komunikaci, člověk neovládá své citové a řečové projevy, nemusí ovládat ani pohybové projevy, neumí zvládat bolest, smutek, strach, pohodlnost aj. (obr. P5).
- **Kreativita** – projevuje se originálními nápady při vytýčování nových cílů, při řešení problémů. Nápady jsou jedinečné a přínosné nejen pro jedince, ale často i pro společnost.

1.2 Biologická a sociokulturní determinace osobnosti

Mezi **biologické determinanty osobnosti** řadí Nakonečný (2009) tyto:

- Mechanizmy učení a evolučně preformované programy chování
- Specifická stavba a funkce nervové a humorální soustavy
- Dědičnost

Biologickou determinací osobnosti rozumíme genetickou výbavu. Vrozená vybavenost člověka je individuálně velmi odlišná. Dědičnost je tedy přenos vlastností z jedné generace na druhou, nositeli dědičnosti jsou geny. Zděděné vlastnosti však mohou být výchovou a prostředím dále utvářeny.

Člověk se rodí do prostředí, které představuje určitou kulturu, systém životních podmínek. V **sociokulturním** prostředí se člověk učí pohybovat, mluvené a psané řeči, hygienickým návykům, pravidlům slušného chování aj. První vliv kultury zprostředkovává narozenému dítěti rodina. Rodina jako instituce je přítomna ve všech kulturách světa a má pro vývoj člověka nezastupitelné místo. Rodina seznamuje dítě s normami chování, myšlení, se zákony, s módou, se zvyklostmi, s tradicemi. Přísná výchova spojená s tresty a zákazy může způsobit odpor dětí proti společenskému řádu a projeví se např. extravagantním oblékáním, úpravou účesu, odrazí se i v chování. Sociokulturní prostředí má nesmírný význam při utváření osobnosti.

1.3 Vlastnosti osobnosti

Osobnost se vyznačuje mnoha vlastnostmi. Vlastnost osobnosti se projevuje stálým chováním jedince, jejími znaky jsou stálost, převládání, časové trvání, polarita. Vlastnosti mohou záviset na mnoha faktorech, např. na pohlaví či věku. Pro danou osobnost jsou její vlastnosti typické. Můžeme se setkat po letech se známým člověkem a budeme konstatovat, že je stále takový, jaký byl. Osobnost je sice dynamická, neustále se mění v souvislosti s vývojem, ale i relativně stálá, její vlastnosti jsou zachovány.

Vrozené vlastnosti osobnosti

Vrozené vlastnosti osobnosti jsou dědičně podmíněny. Týkají se vyšší nervové činnosti a tělesného organismu. Zděděné nebo vrozené **zvláštnosti vyšší nervové soustavy** se projevují v *temperamentových vlastnostech a vlohách*. Zděděné nebo vrozené **tělesné zvláštnosti** se projevují *ve vzhledu, vzrůstu, v náchylnostem k chorobám*.

Temperament člověka se projevuje v prožívání i chování, poznamenává emocionální život a motoriku člověka. Vlastnosti temperamentu jsou považovány za vrozené. „*Temperamentem označujeme souhrn vlastností organismu, které určují dynamiku a intenzitu celého prožívání a chování osobnosti*“ (Štefanovič, Greisinger, 1985, s. 130).

„*Vlohy jsou vrozené anatomicko-fyziologické zvláštnosti člověka, na jejichž základě se vyvíjejí schopnosti*“ (Štefanovič, Greisinger, 1985, s. 132). Jde o zvláštnosti týkající se organismu (např. štíhlá postava), zvláštnosti smyslových orgánů a zvláštnosti stavby a činnosti centrální nervové soustavy (např. pohyblivost).

Získané vlastnosti osobnosti

V průběhu individuálního vývoje na základě interakce s prostředím, výchovy a sebevýchovy může člověk získat tyto vlastnosti: *schopnosti, zájmy, charakter, vlastnosti psychických procesů a stavů*.

Schopnosti nejsou vrozené, rozvíjejí se při činnostech a jsou historicky podmíněné, zajišťují lepší výkon než průměrný. „*Schopnostmi nazýváme vlastnosti osobnosti, které jsou předpokladem pro úspěšné vykonávání nějaké činnosti*“ (Štefanovič, Greisinger, 1985, s. 133).

„*Schopnost je soubor předpokladů nutných k úspěšnému vykonávání určité činnosti nebo dovednosti, schopnosti se vyvíjejí na základě*

vloh učení; dělí se na psychomotorické, vjemové a intelektové“ (Hartl, Hartlová, 2010, s. 526).

Názory na schopnosti nejsou psychology definovány jednotně. Je názor mnoha psychologů, že **schopnosti jsou vlastnosti vrozené**.

„Schopnosti se rozvíjejí na základě vrozených, z velké části dědičných předpokladů“ (Říčan, 2013, s. 244).

„Schopnosti mají svůj vrozený dispoziční základ, nazývaný vlohy. Vlohy jsou potencialitami, možnostmi, které se mohou, ale také nemusí aktualizovat ve skutečně vykazované schopnosti. Záleží to na interakci s prostředím, na jeho podnětnosti. A v souladu s tím také na usilovnosti dotyčného jedince“ (Helus, 2011, s. 161).

Stupně schopností

- **Nadání** (nadprůměrné výkony v dané činnosti)
- **Talent** (vynikající výkony v oboru)
- **Genialita** (mimořádně rozvinutý talent umožňující vytvořit epochální díla)

Dělení schopností

- **Obecné** – jde o moudrost, soudnost, spojovány jsou s obecnou inteligencí.
- **Specifické** – jde o herecké, řečnické schopnosti, umožňují vykonávat speciální činnosti.
- **Primární** – podmiňují rozvoj ostatních schopností, jde o schopnosti vnímání, představivosti, psychomotoriky, emocionality, intelektu.
- **Sekundární** – rozvinuly se na základě primárních schopností, jde o schopnost číst, psát aj.

Zájmy se mohou v průběhu života měnit. Jde o aktivní úsilí člověka zabývat se předměty nebo činnostmi, které jsou pro něj zajímavé z hlediska poznávacího, ale i emocionálního. Zájmy obohacují člověka nejen o nové vědomosti, dovednosti, ale přinášejí i radost, uspokojení, uvolnění, relaxaci. Zájmy mohou být **materiální, společenské a duchovní/kulturní**, jsou hodnoceny i podle svých vlastností, tj. podle **šířky, hloubky a stálosti**. Zájmy člověka pozvedají, mohou však při své jednostrannosti i brzdit.

Charakter představuje morální profil člověka. Jde o vlastnosti, které se projevují v chování, jednání, myšlení a v činech. Jde o mravní hodnotu člověka, projevující se ve vztazích k lidem, k práci, k sobě samému,

k okolnímu světu, k řešení problémů a k překonávání překážek (Hartl, Hartlová, 2010). „*Charakterem označujeme souhrn těch psychických vlastností osobnosti, které se projevují v mravní stránce jejího chování a jednání*“ (Štefanovič, Greisinger, 1985, s. 137).

Vlastnosti psychických procesů a stavů také patří k charakteristice osobnosti. Vytvářejí se během individuálního vývoje člověka. Jde např. o vlastnosti paměti (trvalost, šířka, pohotovost), vlastnosti myšlení (přesnost, šířka, hloubka, kritické myšlení). Osobnost charakterizují i trvalejší stavy, např. roztržitost, únava, tréma.

1.4 Typologie osobnosti

Klasická typologie

Nejstarší teorii temperamentu vypracoval řecký lékař a filozof Hippokrates (460–377 př. n. l. žijící na řeckém ostrově Kós) a později ji upravil Galénos (2. stol. př. n. l.). Podle ní jsou v těle čtyři tekutiny: krev (řecky sanguis), žluč (řecky cholé), černá žluč (řecky melan cholé) a hlen (řecky flegma).

Podle převládající tekutiny v těle vznikají čtyři typy temperamentu:

- **Sangvinik** – člověk duševně rychlý, pohyblivý, veselý, společenský, optimista, snadno u něho vznikají a rychle se střídají nepřilíš hluboké city (obr. P6).
- **Cholerik** – člověk výbušný, těžko se umí ovládat, vznikají u něj silné emocionální reakce, je dráždivý, vzteklý, snadno se rozhněvá, hněv však nemá dlouhé trvání (obr. P7).
- **Flegmatik** – je pomalý, klidný, má slabé a pomalu vznikající citové reakce (obr. P8).
- **Melancholik** – city u něj vznikají pomalu, ale bývají trvalé, je laskavý, dobrotivý, elegantní a talentovaný člověk, který se pro mnohé nadchne, potřebuje však pro svůj výkon větší motivaci.

Pavlovovská typologie

Podle I. P. Pavlova je temperament podmíněn typem vyšší nervové činnosti, a proto rozdělil typy temperamentu na: **silný × slabý, pohyblivý × nepohyblivý, vyrovnaný × nevyrovnaný**. Podle Pavlova rozdíl v temperamentových vlastnostech spočívá ve vlastnostech nervové soustavy, a to v síle procesů vzruchu a útlumu, v jejich pohyblivosti a vyrovnanosti mezi nimi.

Typologie podle tělesné stavby – Kretschmerova

Německý psychiatr Ernst Kretschmer (1888–1966) konstatoval, že existuje statistická **souvislost mezi tělesnou stavbou a onemocněním schizofrenií nebo maniodepresivní psychózou**.

- **Pyknický typ** (z řeckého pyknos – tlustý, pevný) – zakulacený, urostlý typ; u těchto jedinců se střídala melancholie s fázemi přehnané veselosti – mánie.
- **Leptosomní typ** (astenický, z řeckého leptos – tenký, prázdný) – pacienti s rozštěpem osobnosti se schizofrenií s produkcí bludů a s úplnou ztrátou kontaktu s realitou.
- **Atletický typ** – má vztah k epilepsii a schizofrenii.

Kretschmer předpokládal, že existuje souvislost mezi tělesnou stavbou a charakterem i u zdravých lidí. Domníval se, že v duševním životě zdravých a nemocných se vyskytují podobné tendence a přechod mezi normálem a psychickou nemocí je plynulý. Kretschmerovy domněnky byly zčásti potvrzeny, vznikly tři typy podle tělesné stavby:

- **Průměrný cyklotymní člověk** – má dobrou schopnost sociálního kontaktu, velikou citovost, často kolísá mezi depresí a povznese-nou náladou.
- **Průměrný schizotymní člověk** – je orientován do sebe, má sklon k perseveraci, těžko se přizpůsobuje.
- **Viskózní temperament atletický** – klidný, pohodlný, stabilní, houževnatý, v myšlení a cítění je méně přizpůsobivý.

Typy osobnosti podle Junga

Curyšský lékař Carl Gustav Jung (1875–1962) rozlišil bez experimentálního statistického podkladu dva typy lidské osobnosti:

- **Introvertovaná osobnost** – uzavřená do sebe, obtížně se rozdává, obává se vnějších objektů, psychická energie je orientovaná na subjekt.
- **Extravertovaná osobnost** – osoba vstřícná, otevřená, ochotná, snadno navazuje kontakty, bezstarostně se pouští do riskantních situací, psychická energie je orientovaná na objekt (Kern, 1999).

Věra Strnadová (2009) uvádí ještě typologii Eysenckovu, Sprangerovu a Gretzovu.

Eysenckova typologie (Hans Jurgen Eysenck, německo-britský psycholog)

- **Sangvinik** – společenský, pohyblivý, impulzivní, má rychlou řeč, produktivní, ctižádostivý, optimistický, kvalitní vůdce. V nově užívané terminologii obsahově **odpovídá** citově **stabilnímu extravertovi**.
- **Cholerik** – energický, výbušný, útočný, aktivní. **Odpovídá** citově **labilnímu extravertovi**.
- **Flegmatik** – klidný, vyrovnaný, spolehlivý, rozvážený. **Odpovídá** citově **stabilnímu introvertovi**.
- **Melancholik** – nerozhodný, uzavřený, samotář, nedůvěřivý, náladový, pesimistický. **Odpovídá** citově **labilnímu introvertovi**.

Sprangerova typologie (Eduard Spranger, německý psycholog a pedagog)

- **Teoretický typ** – převládá u něj touha po poznání, často je to vědec a filozof.
- **Estetický typ** – převládá u něj touha po krásnu.
- **Ekonomický typ** – jde o praktického člověka, ocení hmotný přínos s finanční odměnou.
- **Náboženský typ** – ocení duchovní hodnoty v rámci náboženství, ale i mimo ně.
- **Sociální typ** – pro něj je nejvyšší hodnotou láska k druhým, sebeobětování.
- **Politický (mocenský) typ** – nejvyšší hodnotu má moc, společenské postavení.

Gretzova typologie (Karl F. Gretz, americký psycholog)

- **Diktátor** – má vždy pravdu, touží po moci, pohrdá jinými, je chladnokrevný, nepřátelský.
- **Byrokrat** – postupuje vždy podle předpisů.
- **Výkonný typ** – jde o přirozeného vůdce, společenského, přátelského, ale v citech neupřímného.
- **Sociabilní typ** – jde vždy s davem, podřizuje se druhým, je přátelský.

Robertsonova typologie babiček (Hartl, Hartlová, 2009)

- **Spravedlivá** – je spravedlivá ve vztahu k vlastním vnoučatům jak osobnostním, ale i sociálním očekáváním.
- **Symbolická** – u této babičky se setkáme s celou řadou sociálních očekávání.

- **Individualizovaná** – u této babičky se setkáváme s celou řadou osobních očekávání.
- **Odtažitá** – tato babička je převážně babičkou lhostejnou.

Hartl, Hartlová (2009) uvádějí i další možné typologie.

1.5 Modely osobnosti

Řada psychologů a typologů se pokouší o kategorizaci vlastností, znaků a charakteristik osobnosti. Modely osobnosti jsou „*pokusem postihnout souvislosti mezi různými oblastmi osobnosti*“ (Kern et al., 1999, s. 191).

Psychoanalytické modely osobnosti a příbuzné přístupy

Psychoanalytické modely osobnosti se opírají zejména o poznatky **Sigmunda Freuda**. Freud se věnoval důkladnému zkoumání lidského chování a vyvinul směr, kterému se říká **psychoanalýza**:

- Postup zkoumání duševních procesů, které by byly obtížně přístupné
- Metoda léčení neurotických poruch
- Teorie lidské osobnosti (Kern et al., 1999)

První model psychického aparátu

Podle Kerna et al. (1999) je jedním z nejdůležitějších Freudových objevů objev **nevědomí**. Chyby, kterých se člověk dopouští, nejsou způsobeny z nepozornosti, ale jsou výsledkem dějů a konfliktů, které probíhají v oblasti nevědomí (obr. 1).

Strukturální model (Freud, in Kern et al., 1999)

- **Superego** – funkce svědomí, sebezpozorování, ideálního obrazu.
- **Id** – zásobník pudů a energie.
- **Ego** – prostředník mezi nároky Id, pokyny Superega a požadavky reality.

Úzkost a obranné mechanismy

Podle Freuda dochází při nedostatečném naplňování dětských potřeb k **úzkosti**:

- Úzkost z odloučení od matky (separační úzkost)
- Úzkost ze ztráty lásky
- Kastrační úzkost
- Úzkost ze Superega